

İran Şâhı: «Amerika para vermezse Rusyadan alırız» dedi.
— Gazeteler —

Şah — İşte, en büyük kozumu oynamişem!. Kıramazsan sökül pâreleri!.

PERİ

KENDİ KUR'A NUMARALARINIZI KENDİ ELİNİZLE ÇEKEBİLECEĞİNİZ İLK VE TEK BANKA

DOĞUBANK

Suya Çizgi

YAZAN:

YAŞAR ÖZEN

Siyasi hicvin en güzel kitabı

Pek yakında çıkıyor

Rekter – P. 61/6

BAKKAL

PİYALE MAKARNASI

KEMER KÖKSAL

EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA İŞ BANKASIDIR

7 Haziranda:

15

APARTMAN DAİRESİ

1 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira

ayrıca 1800 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FEYZİ HALICI

GÜNAYDIN ŞİİRLER

Tadına doyulmaz şiirler, bembeyaz, nefis kâğıt, zarif kapak, zarif boy, güzel baskı,

Fiatı 5 Lira

Akbaba

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 471 — Yıl : 38
23 Mart 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Beyefendi!

BİZİM tek düşmanımız kimdir bilir misiniz?.. Beyefendi!.. Şu üç milyona inen, iki milyona kalkan, dört milyona tekrar inen Beyazıt meydanı hangi şehircinin işidir?.. Beyefendinin!.. Şu hazineyi zarardan kurtarmak için çarkları stop ettirilecek, ocakları söndürülecek gösteri fabrikalarının kurucusu kimdir?.. Beyefendi!.. Şu sıfırlarını doksan dokuzlu tesbih gibi çektiğimiz milyarlaca borcu kim yaptı?... Yine beyefendi.. Valde Camiini Aksaray çukuruna gömen, beyefendidir. Bir gecede bir mahalleyi yokeden, beyefendidir. Her mahallede bin yoksul, bir milyoner yaratan, beyefendidir!..

Tanıdınız bu beyefendiyi, değil mi? Hayır, tanımadınız!.. Keşke yalnız o tanıdığınızdan ibaret olsaydı beyefendimiz!.. Bizde herkes, her koltuk, her telefon, her masa sahibi, kendi çevresinde bir beyefendidir... Ölçü, onun ölçüsü. Karar, onun kararı... Kaderlerimiz, hâlâ bu düzmece tanrıların dudakları arasında: «var ol!» derlerse varsınız, «yok ol» derlerse yok!

Fermanlarını kendi evlerinde yürütseler, kimse bir şey diyemez. Ama yürütemezler ki!.. Karılar, çocuklar değil, hizmetçiler bile beyefendilere metelik vermiyor şimdi!

Beyefendilerin borusu, yalnız masalarının başında öter: Bir proje mi? O beğenirse güzeldir, o beğenmezse çirkin!.. Bir meydan, bir heykel, bir opera maketi mi?.. Hayır, hayır, daha küçültelim, bir duvar ilânı, bir kutu kapağı resmi mi?.. Bilgiye, anlayışa el bağlayıp önüne bakmak, dilini tutup susmak düşer. Söz beyefendinin, emir beyefendinin, ferman, irade, beyefendinindir, o tahtsız, o taçsız hükümdarın!

Dünya şöhreti olmuş bir afişçimiz anlattı: «Hiçbir devlet müessesesi görmedim ki, bugünedek yaptığım altı krokiden, en, ama en kötüsünü seçmesin!..»

Gel de kahrolma... Gel de hırsından, öfkenden çatlama!..

Şarap şişesine etiket mi?.. Beyefendi seçecek!

Tiyatro salonuna dekor mu?.. Beyefendi beğenecek!..

Bankaya afiş mi?.. Beyefendi hoşlanacak!

İnsanın şu beyefendileri yakalarından tutup:

— Ulan beyefendi, sen hele boynuna namuslu bir kravat seç de, ondan sonra bu işlere karış, diyeceği geliyor!..

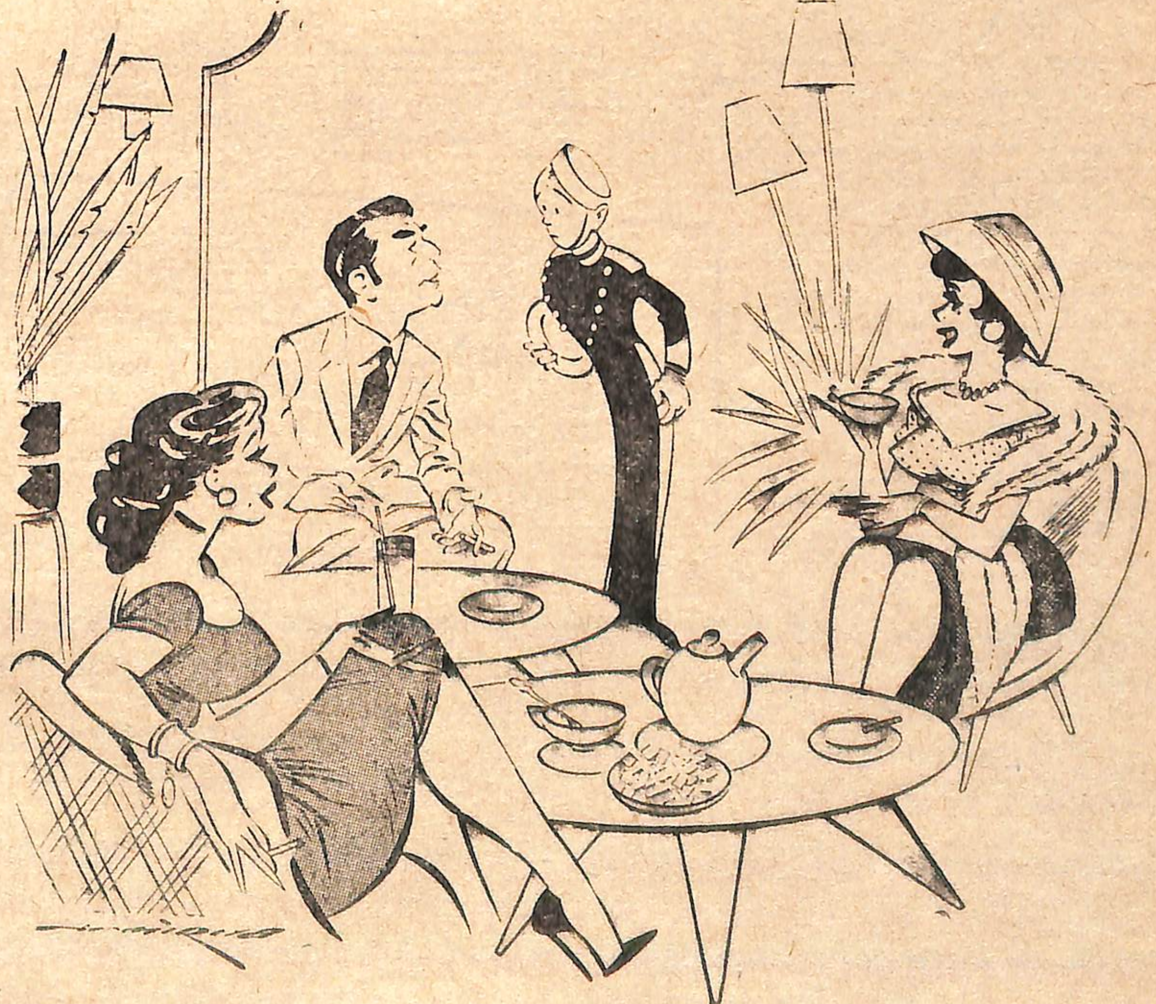
Konuyu, memleket çevresinden alıp dar çevreye, kendi çevremize sokayım:

Bir beyefendi vardı, bir bankanın genel müdürüydü bu beyefendi!.. Şu «genel» kelimesinin genel ev'den sonra en yakıştığı yer bu adamdır vallâhi!.. Değil on bin, değil bin, değil yüz, elli tane satışı olmayan D.P. bayrağı şantaj gazetelerine sayfalar dolusu ilân verir de, bizim Akbaba'ya tek satır damlatmazdı... Banka bu beyefendi, hem de devlet bankası!.. Necmi Rıza'nın manifatura mağazası, Sara'nın kuyumcu dükkânı değil ki: «Vermiyeceğim be!.. Canım böyle istiyor» diyebilesin!.. Senin tek ödevin, elindeki reklâm ödeneğini yerinde kullanmaktır.

E, bu genel beyefendi şimdi Yassıadada!.. Oraya elbet Akbaba'ya ilân vermediği için gitmedi. Ama her işi «beyefendi» böyle istediği, beyefendi böyle buyurduğu için gittiği de muhakkak!..

Beyefendiler!.. Sermayesi devlet veya millet malı olan müesseseler, babalarınızın tarlası değildir. Gönlünüzce har vurup harman savuramazsınız. Ayaklarınızı yerden kesmek için silâhların gücü değil, parmaklarımızın arasındaki kalemlerin gücü yeter de artar bile!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Aman ne güzel genç... Kaşlar, favoriler tıpkı Salim Başol!...

Fur, Fur, Fur!...

Aziz Nesin

SESİ incecik, gövdesi ufak, boyu kısacık... Çirkin de üstelik. Gel gör, sevimli adam! Güler yüzlü de ondan olacak. Gülerken, fermuar çözülür gibi incecik dudakları kulak diplerine kadar açılınca pırıl pırıl dişleri görünür.

Furfur Recep'in nasıl olup da adam öldürdüğüne, şaşardım. Buncağızın öldüreceği adam, sinek gibi bir şey olmalı.

İdam altında yatanlarla senli benli konuşulmaz. Onlar fermanlı... Öyle ya, adam nasıl olsa idam edilecek. Ölüm ölüm bir ölüm, idam üstüne idam edecek değiller ya... Recep de idam cezası altında yatarken, pek öyle yanına sokulan olmazdı. Ne zamanki idamdan kurtuldu, cezası yirmi dört yıl hapse döndü, işte o zaman koğuştakiler Furfur Recep demeğe, onunla şakalaşmağa başladılar. Şakaya dayanıklı idi ama, hapishane şakası da dayanılır gibi değildir ki...

Alayı uzatanları kovalar, kovalar, sonra Hint horozu gibi atlar üzerine, vurmağa başlar. O böyle birine vurmağa başladı mı, bütün mahkûmlar toplanır:

— Fur, fur!... Fur yavrum fur!... Fur ha fur!... diye hep bir ağızdan bağırırlar.

Recebin vurmasından ne çıkar... Bütün vücudu tek yumruk olup da vursa yine hiç... Onu kızdırmak için alay edenler, hapishanenin orta bahçesinde bu cünbüşü yaratmak için kaçar, sonra da sözde yakalanmış, ondan dayak yemiş olurlar. Recep vurur, vurur, sonunda yorulur zavallı, ter içinde kalır. Bakar ki, önünde iki büklüm kapanmış olan adama yumruklarının hiç etkisi yok, kalabalığa döner, incecik dudaklarını kâğıt yırtılmış gibi açarak apak, pırıl pırıl dişlerini gösterek güler:

— Hı hı hu!...

Ortalığı bir kahkahadır kaplar. Önünde sırtını kamburlaştırıp dayak yiyen de, Receb'i kapar, ya kucağına, ya omuzuna alır, ya başına oturtur, bahçede dolaştırmağa başlar.

Recep'e Furfur denmesini, kendisi şöyle anlatır:

— Siz beni böyle mi görürsünüz... Hi hi!... Bir avrat yüzünden bu hale geldik işte...

Bir köyün bir ağasının bir tek oğlu imiş. Kendi dediğine göre, çam yarması gibi imiş.

— Ulan Furfur Recep atma, çam yarması gibi herif, böyle fil kuyruğu kadar kalır mı?

— Kalır... O karıya düşen daha da beter olur. Allahtan cinayet işledim de elinden kurtuldum. Yoksa beni küçülte küçülte hap edip yutacaktı. Allah düşmanımı böyle obur avrat eline düşürmesin...

Furfur Recep gibi uzun adam, hapishanede yokmuş.

— Cami kapısından girerken, başımı eğerek girerdim... diyor.

Bu hesaba göre demek boyu, iki metreyi aşkınmış... Ağırlığı da, iki başpehlivan ağırlığı...

— İki kişi kollarını çevreler de belimi dolayamazlardı... Koca öküz yokuşa vurup da kağnıyı çekemezse, ya Allah der boyunduruğa bir girer, bir solukta kağnıyı da öküzü de çeker çıkarırdım. Camuş batağa batmış, debelendikçe batıyor. Köye koştular, aman Recep!... Vardım batağa... Koca camuşu kuyruğundan kapmamla, çektim çıkardım, attım öte yana...

Furfur Recep işte böyle bir yiğitmiş. Bir oturuşta, koca kuzuyu yer, bir desti ayranı içer, üstüne daha da var mı dermiş.

Köyün kızları, hep ardında... Zengin dersen zengin, yiğit derden yiğit...

— Köyde, diyor, Durdu karı derler, bir karı var. Bu Durdu Karıya «Herif Bitiren» adını takmışlar. Bu karıda her ne illet varsa, buna hiçbir erkek güç yetiremiyor. Karının bir merakı da yaşlı ve zengin adamda. Bilirim, çocukluğumda, cıscıbıl gezen, deli bozuk bir karı idi. Nasıl ettiyse, köyün imamını kandırdı, ayına kalmadan herifi verdi toprağa! İmamdan ev kaldı, birkaç parça tarla kaldı, birkaç baş mal kaldı. Yahu karıya bak sen, kocasının cenazesi kalkarken, gözü heriflerde... Birini gözüne kestirecek de herifin işini bitirecek. Ve de öyle oldu. İmamın cenazesine gelen, iki karılı, beş çocuklu, on yedi torunlu muhtarı, daha o gün ayartıp, karılarından ayırmadı mı? Muhtarla evlendi. Çınar gibi koca muhtarı bir iki ayda eritti, mezara gönderdi. Muhtardan dünya kadar mal kaldı.

Muhtarın cenazesi kalkıyor. Durdu karının gözleri fıldır fıldır dönüyor ki, yakında öldüreceği herif ayartabilir mi? Ne dersin, buldu be, buldu namussuz karı... Cebbar Ağa'yı baştan çıkarttı, kışa varmadan da Cebbar Ağa'nın işini bitirip, defterini dürdü. Cebbar Ağa, babamın can birlik yoldaşı... İçerde cenazenin suyu ısınırken Durdu karı babama sokulmaz mı?... Ulan bizim koca adamın eceli mi geldi yoksa... Vallaha birader, bu Durdu, karı değil, Azrail... Baktım bizim koca adam elden gidiyor, vardım babamın yanına:

— Tövbe olsun, bana bu karıyı vurdurursun, ayağını denk at!... dedim.

Koştum Durdu karıya:

— Ulan seni kevgire çeviririm namussuz, koca adamın yakasını bırak! dedim.

Yahu, karı, herifleri öldüre öldüre, köyün tapusunu üstüne geçirtip, bir başına köyü çiftliği yapıp üstüne oturacak...

Ne dersin, karı ile baş edemedik de babamı geceleri gizliden evine almağa başladı. Nikâh olmasın da, varsın bizim ihtiyarın gönlü hoş olsun...

Durdu karının zoru, ille de nikâh...

— Ulan, ikinizin de kucak kucağa leşinizi sererim... diye bunlara haber ilettim.

Çok şükür, nikâh kıyılmadan babam rahmetlik oldu. Babamdan Durdu karıya bir zırnık kalmadı.

Hemşehriler:

— Ulan Recep, bu da bizim bildiğimiz Durdu karı ise, bunu senin yanına koymaz!... dediler.

Öyle de oldu. Karı bana can düşmanı kesildi.

Bir gün odundan gelmiştim, dört eşek yükü odun kesmişim. Yorgunum... Yatağa ölü gibi düştüm. Uyku arası baktım, elimde, avucumda yumuşak yumuşak, sıcak sıcak... Tövbe!... Ulan hayallendim mi nedir, şeytan mı kandırıyor yoksa... demeğe kalmadı, yüzümde, dalaha gelmiş köşnük inek soluması duydum.

— Ulan o ne?...

— Yiğitim... Recebim... Koçum... Aslanım!...

— Var öte namussuz!...

Yahu Durdu karı, yorgunluğuma getirip gece koynuma girmemiş mi?. Belime dolandı ki, parmakları mengene demiri olmuş, sökmenin olası yok... Yahu, batağa girmiş camuşu kuyruğundan çekip çıkaran ben değil miyim... Bizim yiğitliğimiz Durdu karıya hiç sökmüyor. Biz döşek içinde sabahacak mecelleştik, depindik, şafak sökerken, gayri dermanım tükendi, Durdu karıya teslim oldum. Bir de baktım ki sabahleyin, döşeki, yorganı paralamışız.

Devrisi gün:

F. K. Gökay Y.T.P.

İstanbul İl Başkanı

olacak

F. K. Gökay Y. T. P.

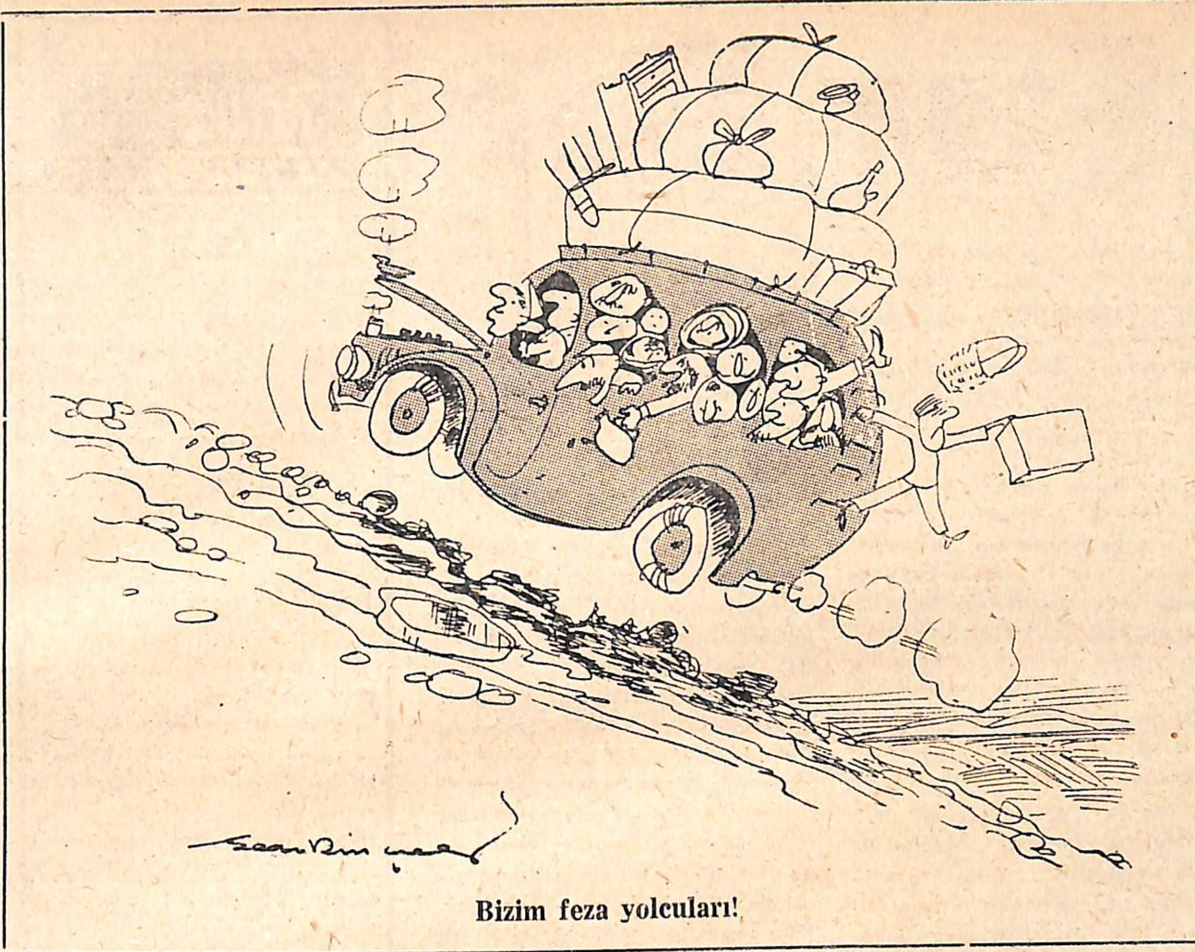
İstanbul İl Başkanı

oldu

«Şehirden küçük haberler»

Bizim feza yolcuları!

— Ben bu Durdu karı ile evleneceğim... dedim.

Hemşehriler, yaşlılar, akrabalar:

— Olmaz, dediler, ulan senin anan yerinde karı...

— Kimin yerinde olursa olsun, karı bu ilmin ustası...

— Ulan karı seni öldürür.

— Neyi öldürür... Ulan biz bir karıya, koca karıya he mi?...

Biz efendim, göğdemize ve gençliğimize güvendik. Söz dinlemeyip, Durdu ile evlendik...

Vay babasının canına... Bre efendi, bu Durdu karı değil, bir dişi canavar ki zaptolunur cinsinden değil... Bir ay dolmadan ben pes ettim. Benim çınar göğdem, bitli akasyaya döndü. Boynum çöp oldu. Bileklerim kibrit çöpü... Karı beni günden güne küçültüyor, hemi de nasıl bir küçültme... Günde beş-on okka eriyorum.

Namussuzun dili de durmaz:

— Hıh... Sen de kendini er kişi mi belledin!...

Ağırıma gidiyor efendi. Biz buna erkekliğimizi ispat için, kanımızı canımızı versek de yaranamadık.

— Hıh!... Şu miskine bak hele!... Ulan sen de kendini erkek mi bildin!...

Ulan bu erkeklik başka nasıl olur?..

— Hıh... Ben senin gibi erkekleri, şalvarımın içinden çıkarırım...

Vay dinsiz, imansız... Yahu karının ağzında diş kalmamış da iş var...

Ben eriye eriye ısıtmalı çocuğa döndüm. Nerde kağnı çıkaran ben? Yokuşta koşmak değil, düze gidemez oldum.

Arkadaşlar:

— Recep, sen bu karıyı boşa! diye tutturdular.

— Neye?...

— Boşa kardeş... Bu karı, sana boynuz taktırıyor, bu karı dışarıdan otluyor... Bu karı...

— Ulan, o nasıl söz?...

Arkadaşlarla darılıştık... Ama içime de bir kurt düştü. Bir sabah evden çıkarken:

— Ben koruya gidiyorum, odun keseceğim... Akşama gelirim... dedim.

Nerde benim kolumda ağaç kesmeğe güç, nacak tutacak gibi değilim.

Evin arkasından dolandım, ahıra kapandım... Az sonra bizim üstteki odadan kötü sesler duymaz mıyım?.. Ulan Recep, yürü!... Varmamla kapıyı tekmeledim. Bir de ne görsem... Tuuu!...

Herif kalktı, üstüme yürüdü. Bende derman yok ki birader... Ayakta duracak gibi değilim. Herif vuruyor da vuruyor.

— Aman ağam... Aman gözüm... Aman!...

Herifin hiç suçu yok, beni boşlayacak ama, Durdu namussuzu, iki elini beline dolamış da eğilmiş, zanparasına gayret veriyor:

— Fur! Fur!... Fur aslanım fur!.. Ne öper ne öptürür!... Fur!... Ne öper, ne öptürür, fur!...

Ulan alçak, öpecek derman mı bıraktın bizde?...

Herif beni çekiyor. Acıyıp bırakacak ya, karı iki yumruğunu birbirine vurarak bağırıyor:

— Fur, fur!... Fur yiğitim fur!... Ne öper, ne öptürür... Fur!...

Ulan, toprak gözünü doyursun!... Karı bizim göğdemizi kuşa çevirmiş de daha gözü duymamış...

Yumruklarını birbirine vurarak, zanparasına:

— Fur, fur!... Ne öper, ne öptürür, fur!... diyor.

Karı gayret verdikçe, zanpara da erkekliğine yedirip beni bırakamıyor. Herif beni, boş saman çuvalı gibi, yerden yere, duvardan duvara çalıyor.

Baktım, olacağı yok... «Ya Allah, destur!» deyip, bıçağa davrandım. Bende bıçağı tutacak derman kalmamış. Allahtan, herif kendiliğinden gelip bıçağa dayandı, karnını soktu. Karnını bıçağa sokmasiyle, barsakları ayaklarına dolandı.

İşte benim cinayetim bu!... Biz dama düştük, Durdu karı da nikâhlımız olduğundan, babadan kalma mallarımızın üstüne oturdu. Ben yirmi dört yıl ceza yiyince, benden boşandı.

Şimdi duydum ki...

Recep derdini anlatır, koğuştakiler:

— Fur, fur!... Furfur Recep!. diye bağırırlar.

Recep arkalarına düşer, kovalar. Biri mahsustan yakalanır ona!... Recep basar yumruğu, tekmeyi. Arkadaşları toplanıp bağırırlar:

— Fur, fur!... Ne öper, ne öptürür!... Fur yiğitim, fur aslanım, fur koçum fur!...

Aziz NESİN

※

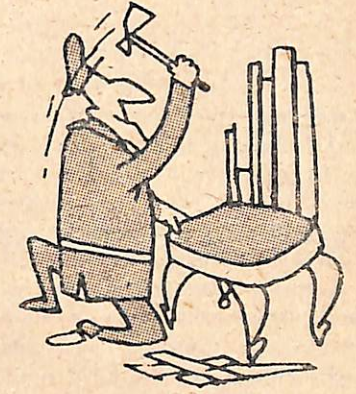
Mikrop ve para

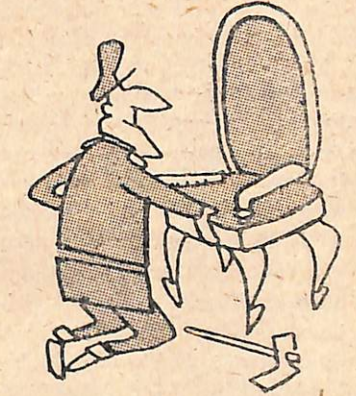
Paris'te mikrop tutmaz yeni bir kâğıt para yapılıyormuş.

Kâğıt paranın mikrop tutması önemli değil bizce, önemli olan, mikrobun kâğıt para tutmasıdır. Mikroplar para tutamaz hale getirildi mi, para kendiliğinden mikrop tutmaz.

Gürsel «Demokrasiye zemin hazırlıyoruz dedi. (Gazeteler)

— Buyursunlar!

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

GÜMBÜR GÜMBÜR!

Tââââ Tevrat'a kadar çıkacağım. Tevratta bir pasaj var. Jeriko şehri'nin surlarına dair.. Öyle bir surları varmış ki, ne kimse açabilirmiş onları ne de kimse yıkabilirmiş.... Bir gün bir hükümdar bu Jeriko şehrini (nerede olduğunu bilmiyorum), fethetmeğe karar vermiş. Bakmış ki, ne mızrak, ne süvari, ne hücum, bir şey sökmüyor... Askerlerine yedi gün yedi gece borazan ve davul çaldırmış şehrin etrafında, ve yedinci günün akşamı surlar yıkılmış gürültüden... Adamcağız vaveylânın, daha modern anlamda propagandanın değerini tââââ o zamanlar anlamışmış...

Bu «gürültüyle» sur yıkmak verimli bir metot olsa... Ne zaman bir elçi, bir büyük elçi, «af» değil, merkeze çağrılsa, yakınları, uzakları, vekâleti vezareti, yedi gün yedi gece «ah vah» davulu çalar, «olur mu böyle olur mu» borozanı öttürür... Öylesine bir gürültü patırtı edilir ki, zannedersiniz dünyaların sonu geldi... Yahu, 5000 ordu mensubu ordudan ayrıldı, valiler (valilik elçilik kadar mühim değil mi?) oradan oraya savuruldu da kimse «gık» bile demedi. Hele 147 ler, hele onlar, hele onlar... Ne halde olduklarını mahalle bakkallarına sorunuz.... Galiba bunlar «gürültüyle sur yıkmak» metodunu bellememişler...

Öğrensinler Hariciyeli ağabeylerimizden!

İNCİ BİROL:

Işıklar yandı, ışıklar söndü, ışıklar söndü, ışıklar yandı... ve (Ankara Palas paviyonunda) İnci Birol (Dansöz), piste atıldı. Üzerinde «düzmece» bir dans oryental elbisesi Altın puldan, sallantılı bir üstlük, altın puldan ve siyah tülden bir «altlık»... Yerlere yattı kalktı. Eteklerini savurdu. Saçlarını kabarttı. Gözlerini kırpıştırdı, seyircilerle şakalaştı, ve ortalardan kayboldu!..

Dansı.. Eh, pekâlâ seyredilebilirdi... Keyifle yapıyordu yaptığını. Bu bizde bir değişiklik. Çünkü insanlara vakti hoş geçirmeğe memur insanlar bile bizde isteksiz, küçümser, çatık bir ifade oturturlar yüzlerine de, gözlerine de, vücutlarına da...

Vücudu?.. Pekâlâ vücuttu: «Gel bana» sı olan bir vücut!.. Benim takıldığım İnci Birol değil. O dansederken ben seyircilerden bazılarının yüzüne bakıyordum. Beylerin yarısından fazlası mosmordu, erguvan ağacı gibi mosmor. Kan tepelerine fırlamıştı (acaba neden?). Hanımların yüzleri de ilk kaşıkta çorbasından kıl çıkmış titiz hanımın yüzü: Ekşi, acı, tiksintili... Kimbilir nice nice bombalar patlıyacaktı «yuvaya dönüşte»!..

Herşeyin talimi olduğu gibi herhalde «seyirci» olmanın da bir talimi vardır... Biraz biraz «talimlensek» te sonra pavyonlara falan salınsak!..

OSMA:

Meksika'da bir tepenin falan ismi değil bu... Yahut tunç vücutlu bir Hayti gencinin... Öhöööö, hiç bir şey bilmiyorsunuz siz!.. Bu Gümüşpala'nın «yâverinin» ismi...

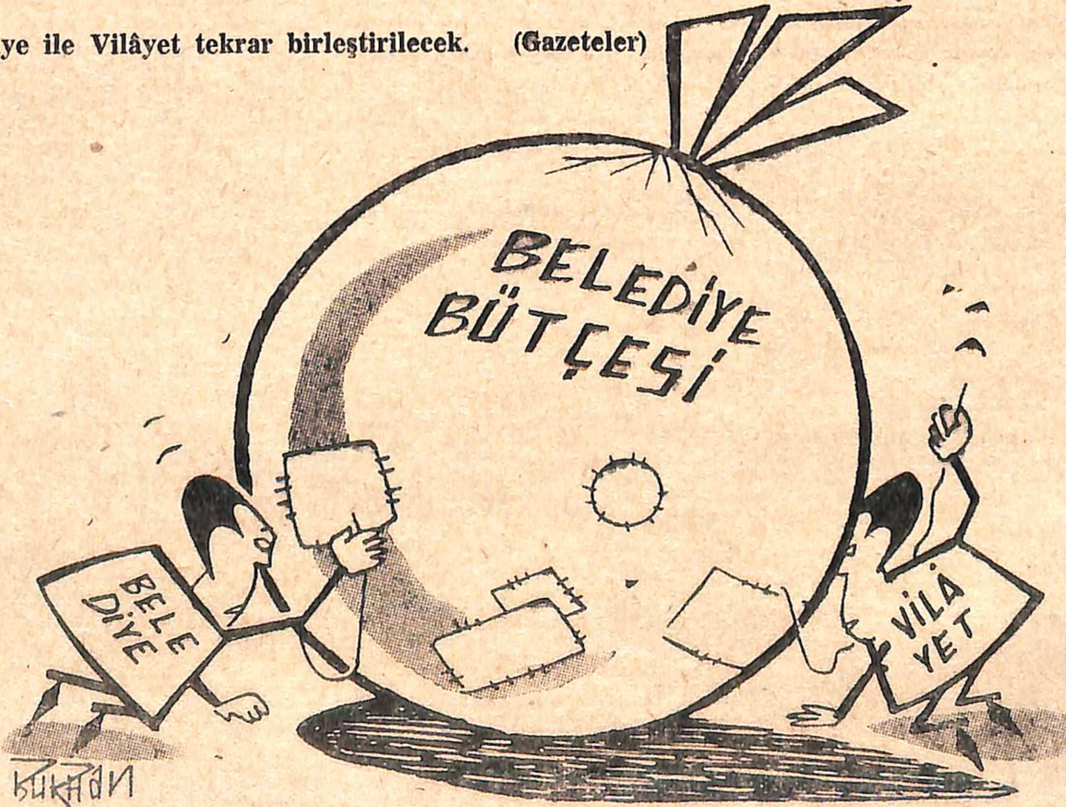
Parti liderinin yâveri olur mu?.. Olduktan sonra neden olmasın?.. Hem öyle bir yâver kii... Şimdiden karşısında devlet başkanı varmış gibi hareket ediyor: «Rap» selâmlar, «rap» dönüşler, «rap» çarklar... Benim bile moralim fırlıyor yükseklere ortada ne fol ne yumurta var iken... Folu yumurtayı beklesek, zaten hiç bir «moralin» yükseleceği yok... Hiç bir moralin... Keşke benim de bir «Osma» m olsa!..

ADET BÖYLE Mİ?

Tanınmış zenginlerden Vehbi Koç, bütün memur ve müstahdemlerine Karpiçte bir iftar yemeği verdi... Belki yüz kişiden fazla vardı, belki iki yüz... Güzel bir jest bu.. Benim yadırgadığım bir taraf vardı yalnız: Hepsi... Evet hepsi, onun için orada dua ettiler, yüksek sesle!..

Eğer bu bir gelenekse, iyi... Gelenek değilse,.. Yadırgamakta haklıyım... Gelenek mi?..

Belediye ile Vilâyet tekrar birleştirilecek. (Gazeteler)

Elbirliği!

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Cevap

Taninde Aziz Nesin, Son Havadiste Gökhan Evliyaoğlu, bu günlerde Çetin Altan'a sık sık takılıyorlar.

Dün, Çetin Altanla telefonda konuşuyorduk.

— Nedir bu hâl? diye sordum.

— Sorma birader, sağ, sol bana çatıyor. Arada kaldım; diye cevap verdi.

PİLOT

Filmleri ve fotoğrafları karşısında genç erkeklerin güneş görmüş kar gibi şırıl şırıl eridiği dilber artist; Anita Ekberg İtalyan vatandaşı olup Romaya yerleştikten sonra uçak kullanmaya merak sarmış ve ders almaya başlamış.

Eee, yıldız bu!... Yerde işi ne, değil mi? Daima havalarda olmalı.

Âferin Anitaya, âferin, hiç olmazsa bu işin tekniğini öğreniyor. Bizim yıldızlarımız böyle zahmetlere katlanmadıkları için, her uçuşa çıkışta kaza yapıyor ve ekseriya gazete sütunlarına düşüyorlar.

ÖLÜ GÖZÜ

Gazetelerin haber verdiğine göre iki yüz otuz iki vatandaş, ölü gözleriyle dolaşıyor, ölü gözleriyle dünyayı görüyorlarmış.

Biz bunun böyle olduğunu, politikada ölenlerin gözleriyle, olayları yorumlayan nevzuhur politikacılardan zaten anlamıştık.

KÜTÜPHANE

Bilmiyorum, gazetelerde o kudunuz mu? Belediye yakında her kahvede bir de kütüphane kurulmasını zorunlu kılacakmış.

Ayol kahve bu... Tavla şakırtıları, marköz tıkırtıları arasında başını dinlemeye gelecek adam Halit Ziyanın Mavi ve Siyah'ını ya da Balzac'ın Vâdideki Zanbak'ını mı okuyacak dersiniz?

Yok yok, kahvelerde kurulacağı söylenen kütüphanelerde olsa olsa, kumarbazların yararlanacağı kitaplar bulunacaktır sanırız.

Örneğin: Briç nasıl oynanır, On derste poker, Bir kumarbazın serencamı, Destoievski'nin kumarbazı, Kâğıt oyunları ve hileleri gibi.

Rahmetli için...

ADNAN VELİ

— Rasiiim!... İki kadeh rakı daha getir..

— Başüstüne abicim..

— Bir de beyaz peynir..

— Lebbek abicim...

— Bir de maden sodası...

— Ona da başüstüne...

Garson uzaklaştıktan sonra adam, elini şakağına dayayıp gene düşünceye daldı. Arada bir plâki tabağına uzanıyor, çatalını fasulyalardan birine batırıp ağzına götürüyor, bazan da birkaç leblebiyi ağzına atarak çiğnemiye uğraşıyordu. Garson, dediklerini getirdi.

O sırada dipteki masadan Çamurlukçu Niyazi seslendi:

— Mümtaz abi... Aslan abicim... Keyifler nasıl?...

— Sağ olasın deli oğlan...

— Seni şu masada görmüyor muyum, göynüm şenleniyor abicim...

— Sağ ol Niyazi...

— Abicim, sen bu rakıyı içtikçe zihnine küşayiş geliyor, her gün biraz daha tazeleşiyorsun...

— Ağız yapma bana...

— Eğerki ağız yapıyorsam, ağzım kurusun. Candan söylüyorum. Bu meyhanede senin gibi bir ağabeyimiz daha var mı yani?...

— Eksik olma... Garson... Oğlum Rasim... Niyazi'ye bir kadeh rakı götür... Parası benden...

— Lebbek abicim...

Niyazi, kendisine getirilen kadehi havaya kaldırarak:

— Şerefine içiyorum Mümtaz abi, dedi... Seni Allah başımızdan eksik etmesin...

— Sağ ol deli oğlan... Ben de seni severim bilirsin. Afiyet olsun...

Bu sefer sobanın yanındaki masadan Tiryaki Memduh seslendi:

— Mümtaz beeey!.. Afiyet olsun yahu.. Meyhaneye gelirsin de hiç ses çıkarmazsın değil mi?..

— Kendi kendime demleniyorum.

— Ama, senin sesini duymak, içimizi şenlendiriyor...

— Eksik olma...

— Buraya sen gelmiyor musun, çocuk gibi seviniyorum. Meyhanemizin gülüsün abicim...

Mümtaz bey garsona seslendi:

— Rasiiim!.. Sana diyorum Rasim!.. Tiryaki Memduh'a bir kadeh rakı götür.. Parası benden.

— Başüstüne abicim...

Tiryaki Memduh kadehi yuvarlarken, uzaktan seslendi:

— Senin sıhhat ve âfiyetine içiyorum Mümtaz abi...

— Afiyet olsun Tiryaki... Ben de senin...

Mümtaz bey, içkisini tamamladıktan sonra Rasim'e seslendi:

— Oğlum Rasim!.. Bana da iki kadeh rakı getirsene...

Bunu işiden Marangoz Zühtü, uzaktan seslendi:

— Mümtaz abi be!.. Ayıptır sorması sana bir şey soracağım...

— Sor...

— Ayıptır sorması, sen niye rakını bitince ikişer ikişer getirtiyorsun da tek kadeh getirtmiyorsun?.. Kusura bakma yani, sordum diye... Merak ettim de sordum...

Mümtaz bey içini çekti:

— Madem sordun, söyliyeyim, dedi... Ben eskiden Remzi adında çok samimî bir arkadaşımla her zaman beraber içerdim. Çok iyi bir insandı, sizden iyi olmasın... Bir buçuk ay kadar önce vefat etti, sizlere ömür... Benim de çok içim yandı doğrusu... Şimdi işte, her meyhaneye gidişimde daima iki kadeh rakı getirtirim. Biri benim için, biri de rahmetli Remzi için...

— Yahu sen çok iyi kalpli bir insansın Mümtaz abi... Bak, ne kadar vefalısın ki, ölmüş arkadaşını bile unutmuyorsun... Allah sana uzun ömürler versin...

— Sağ olasın Zühtü... Oğlum Rasiiim! Zühtü'ye bir kadeh rakı götür, parası benden...

Zühtü önüne bırakılan kadehi yuvarlarken, eliyle de işaret etti:

— Mümtaz abi, senin bu iyiliklerini hiç bir vakit unutmıyacağız... Sen bizim hakiki ağabeyimizsin... Var ol, nur ol...

— Sen de nur ol Zühtü... Allah başka acı göstermesin...

Bu sefer, köşedeki masadan Kukureççi Müslüm seslendi:

— Mümtaz abi, sen burdaymışsın da haberimiz yok be!.. Sesini duymuyor muyuz, vallahi içimiz açılıyor. Neşemiz yerine geliyor.

— Eksik olma Kukureççi...

— Vallahi billahi, eğer şu sözümde bir hilâfım varsa, insan evlâdı değilim... Sen bizim hepimizin velinimeti olan bir insansın... Allah sana uzun uzun ömür versin..

— Sağ olasın Kukureççi... Oğlum Rasim!.. Kukureççi Müslüm'e bir kadeh rakı götür... Parası benden...

Rasim kadehi yuvarlarken, havaya kaldırdı:

— Mümtaz abicim.. Şerefi ikbaline içiyorum. Helâl et..

— Helâl olsun, âfiyet olsun Kukureççi...

Rakılar içildikten sonra, Mümtaz bey gene düşünceye daldı. Biraz sonra Rasim'e seslendi:

— Rasiiim!.. İki kadeh rakı getir bana...

Çamurlukçu Niyazi bu sefer söze karıştı:

— İçme Mümtaz abi.. O kadar içme... Kendi canına yazık ediyorsun. Madem kendine acımıyorsun, çoluk çocuğuna da mı acımıyorsun?..

Mümtaz beyin birdenbire tepesi attı:

— Sana ne ulan?.. Senin paranla mı içiyorum... Sen kendi işine baksana...

— Hayır, yani, ben insaniyet namına söyledim. Aklı olan bir insan kendisini bu kadar ziyan etmez. Ama akılsız olduktan sonra...

— Ulan, benim akıllı olup olmadığım senden sorulmaz. İtoğlu it...

— Yani, ben sana acıdığım için söyledim..

— Rasiiim!.. Ulan Garson Rasiiim! Çamurlukçu Niyazinin içtiği rakının parasını kendisinden alırsın. Kabahat bizde ki, öyle itlere rakı ısmarlıyoruz. Versin hergele parasını...

Onun bu lâfını işiten Tiryaki Memduh söze karıştı:

— Yooo, Mümtaz abi.. O çocuk senin iyiliğin için söylüyor... Sen de o iyiliğe karşı nankörlük etmesene..

— Ulan benim iyiliğim senden mi sorulur, it...

— Sen bana it diyemezsin.. Kendini ziyan ediyorsun ama, ben senin aileni düşünüyorum...

— Ailemi düşünemezsin sen... Aileme de sen bakacak değilsin, hergele... Garson Rasiiim!.. Oğlum, Tiryaki Memduh'un içtiği rakının parasını kendisinden alırsın. Benim öyle deyyuslara ikram edecek rakım yok...

Bu sefer Marangoz Zühtü atıldı:

— Yooo, Mümtaz abi.. Sen bu işte haksızsın.. Durup dururken masum çocuklara hergele, it diyerekten küfüre başladın.. Asıl it, senin gibi olur... Sende akıl denen şey olsa, bu kadar içki içmezsin, üstelik sana iyilik edenlerin de gelip ellerini öpersin...

Mümtaz bey, enikonu köpürmüştü:

— Rasiiim!.. Garson Rasim!.. Marangoz Zühtünün içtiği rakının parasını kendisinden alırsın...

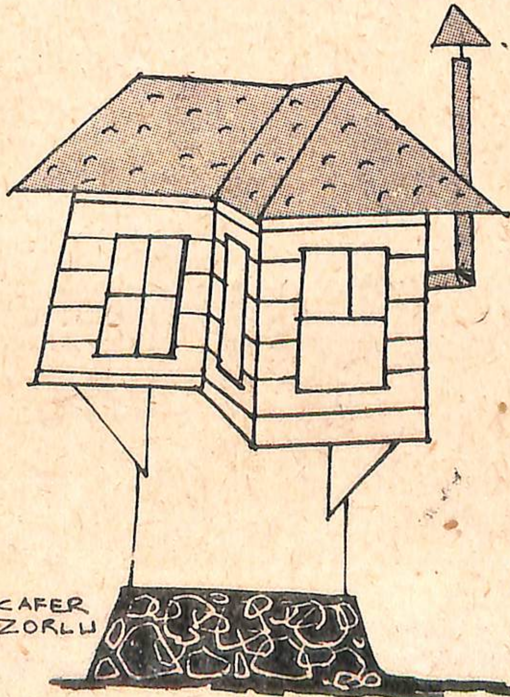
O da lâfını bitirmeden Kukureççi Müslüm seslendi:

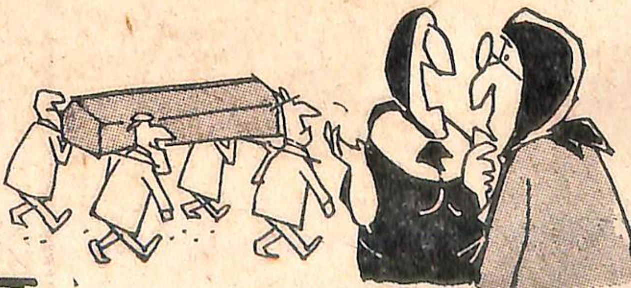
— Tabii Zühtü doğru söylüyor.. Hem gelip burada eşek gibi ziftlenirsin, hem de ailen perişan olur... İnsaniyetlik kim, sen kim?.. Senin gibi adamları meyhaneye bile sokmamalı...

Mümtaz bey, bununun damarlarını şişirerek garsona seslendi:

— Rasiiim!.. Ulan Rasiiim!.. Kukureççi Müslüm'ün içtiği rakının parasını kendisinden alırsın..

Bir ev sahibi, kiracısını öldürdü... (Gazeteler)

— Yukarı kattaki kiracı... Karacaahmede taşınıyor!

«Hoparlör merakı!»

Soluk soluğa yerinden kalktı. Kasaya gidip garsonu oraya çağırarak hesabını verdi. Lokantadakilerin kahkahaları arasında kapıyı vurup çıktı, gitti...

Mümtaz bey, bir kaç gün o meyhanede gözükmedi. Bir hafta kadar sonra, dipteki masalardan birine gelip sessizce oturdu. Rasim sokuldu:

— Mümtaz abi, hoş geldin... Bir kaç gündür görünmüyordun...

— Bırak canım sen de... Buradaki hergeleler insanda sinir diye bir şey mi bırakıyorlar?..

— Doğru abicim...

— Beni de hasta ettiler itoğlu itler.. Tansiyon mansiyon, hepsi fırladı... Kan aldırdım. Bir hafta yattım... Sen bana şuradan bir kadeh rakı getirsene...

— Getireyim abicim ama, ayıptır sorması bir şey soracağım...

— Sor...

— Sen şimdiye kadar hep ikişer ikişer içerdin. Şimdi niye bir tek istiyorsun?..

— Canım, ben ikişer ikişer getirttiğim vakit birini kendim için içerdim. Birini de rahmetli arkadaş Remzi için.. Buradaki serserilerin yüzünden sinirlerim bozulunca doktora gitim. Doktor bana: «ağzına santim içki koymıyacaksın» dedi. İster istemez içkiyi bıraktım. Şimdi sadece o rahmetli arkadaş namına içiyorum...

Adnan VELİ

*

Kara hikâye

Mösö H. New York'da Mobutu'nun dâvetlisi idi. Sofraya oturuldu, yemekler yenmeğe başlandı. Ara yerde Mobutu dâvetlisine dönüp sordu:

— Lumumba hakkında ne düşünüyorsunuz?

Zor durumda kalan Mösyö H. kaçamak bir cevap verdi:

— Valla, fena değil, bana kalırsa...

O zaman Mobutu salçalı nefis et yemeğini işaretle:

— Öyleyse, dedi, bir parça daha buyrun rica ederim!

Alay, Kalay

Asıl hüner, hakikati sağlamaktır alayla,
Bakır bile parıldıyor bir parçacık kalayla!
Bırakalım bir tarafa tenekeden sözleri,
Hemen altın kesmeliyiz bugün Gümüş palayla!

Fazıl Ahmet AYKAÇ

Sesli şiir sergisi açıldı. (Gazeteler)

— Zeki Müren okuyorsa girelim!...

Çatlak

Sergi sarayları göçer, sinemalar göçer, barajlar göçer, yollar göçer, apartımanlar göçer... Şimdi de Ankara Hastahanesi göçmeğe başlamış. Tavanlar çatlamış, tavanlarda çatlaklık «müşahede edilmiş».

Bir yanlışlık olacak... Çatlaklık tavanlarda mı dersiniz?

Emisyon

Beş milyon liralık sahte para basan on kalpazan, paralarıyla, suç âletleriyle suçüstü yapılmışlar.

Aman efendim aman... Bu da suç mu yâni? Geçen on yıl içinde nelerini görmedik biz bunların!.. Karşılıksız paralar mı basılmadı, karşılıksız çekler mi verilmedi!...Adamlar alışkanlık sonucu yapmışlardır bu işi. Emisyon efendim, emisyon... Biraz da para görsün piyasa.

Tazminat

Sayın Büyükelçi, insan etinin pek sevildiği bir Afrika memleketinde seyahate çıkmıştı. Beyazdı, tombuldu, güzeldi. Dönüşte, arabasının etrafını mızraklı bir kalabalık çevirdi ve sayın elçiyi alıp doğruca kabile reisinin mutfağına götürdü...

Kıymetli elçisinin âfiyetle yendiğini haber alan hükûmet şiddetli bir nota göndermiş ve beş milyon dolar tazminat istemişti.

Afrika hariciyesi düşündü, taşındı, Maliye Vekili ile konuştu ve şu nota ile cevap verdi:

Beş milyon dolar bulup ödememize imkân bulunamamıştır. Borcumuza karşılık sizin de bizim elçimizi yemenizi rica ederiz!

Rabekanın endişesi

Rabeka İzmir'de ecel döşeğine yatmıştı. Kocasına yalvardı:

— Ölüyorum Salamon... Beni İstanbul'a yötür, orada yömüleyim...

— Canim hayattan umut kesme.

— Ölüyorum Salamon... İstanbul'a yötürüp yömdüreceyine yemin et...

— Ama çok masraf ulur.

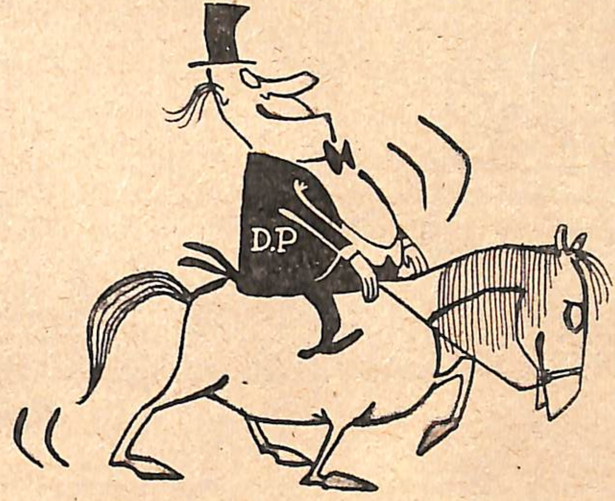
— Ulsun, yemin et..

— Peki, hatirin kirilmasin. Evelan burada yömülürsün, eğer rahatsiz ulursan, o zaman İstanbul'da yötürürim!

ŞEKERLEME

DEMİRKIRATIN MACERALARI

27 Mayıs'tan önce

27 Mayıs'tan sonra

POLİTİKA - Yalçın Çetin

Yazısız

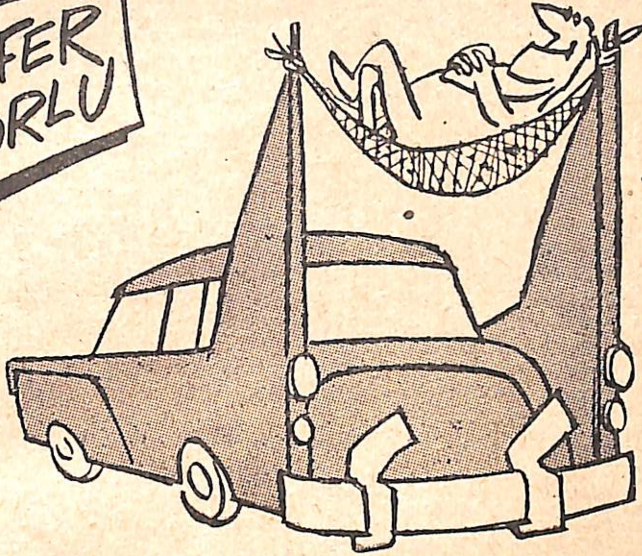

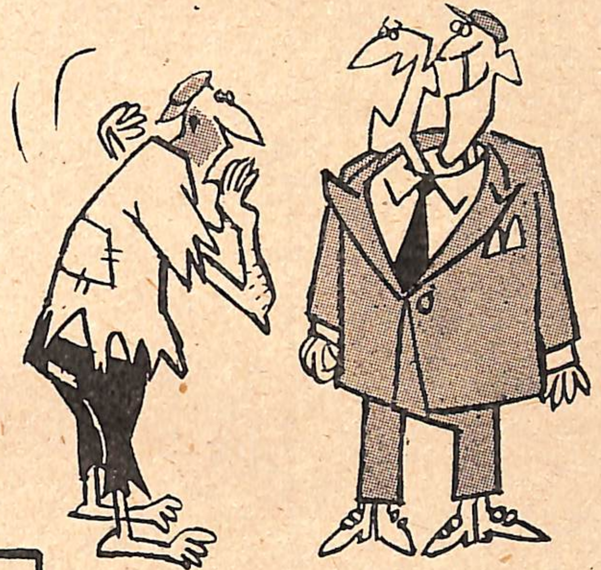

Yazısız

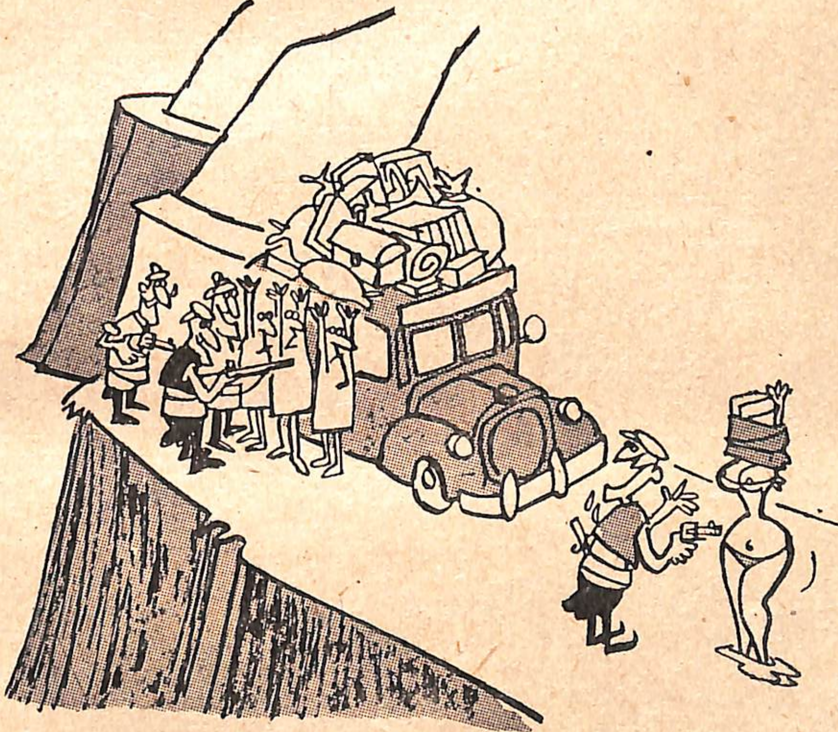

YAZISIZ

—NE YAPALIM, İKİMİZ BİR ELBİSE ALDIK...

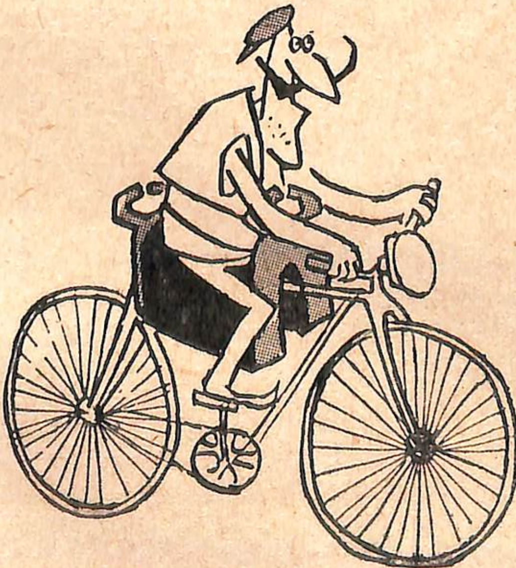
BİR KAMYON SOYULDU. (GAZETELER)

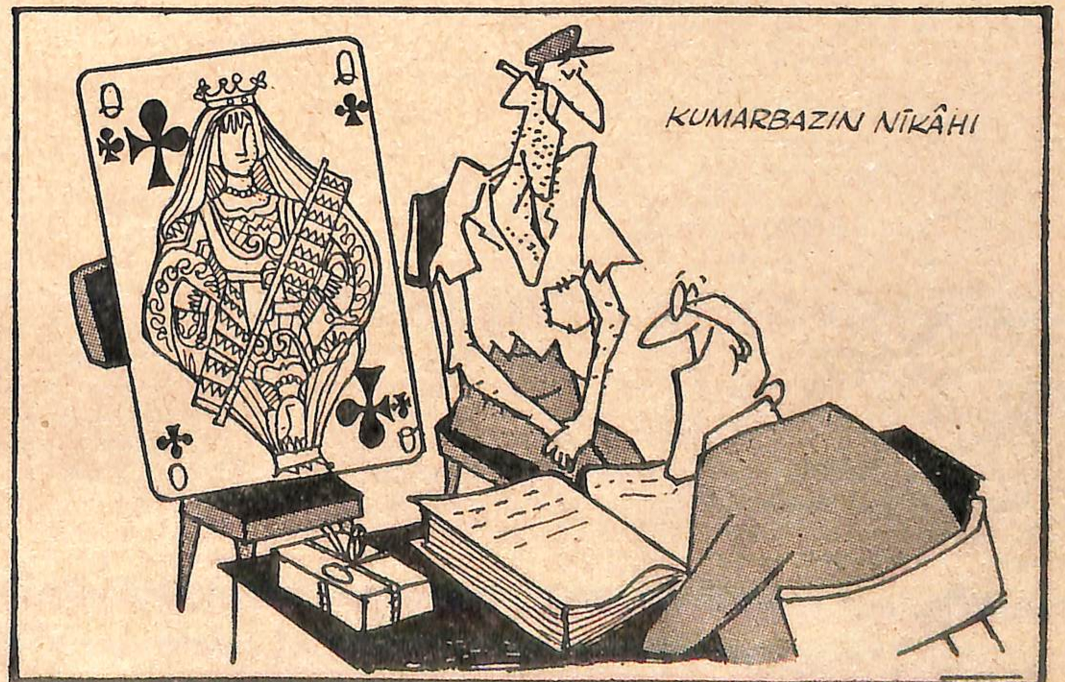
—SİZ ONLARI SOYUN, BEN DE BUNU !..

AŞAĞILIK DUYGUSU

YAZISIZ

KUMARBAZIN NİKÂHI

KİRALIK ODALAR

TİMUR TİTİZ, hayatta hemen her mesleğe girmiş çıkmış, her sanatı tecrübe etmiş tam mânasiyle her boyaya boyanmış, fıstıkiye dayanmıştı. İzmir'deki dayısından miras yeyince boş durmayı muvafık bulmadı. O ana kadar yaptığı ve yapmadığı işleri düşündü. Hiç pansiyon işletmemişti. Bu fikri pek beğendi. Ara caddelerden birinde güzelce bir ev tuttu, tam pansiyon tertibi döşedi, dayadı. Gazetelere ilân verdi. Evin kapısına da «Kiralık odalar» levhasını yapıştırdı. Artık huzur ve emniyetle müşteri beklemekten başka bir sıkıntısı, üzüntüsü kalmamıştı.

Timur Titiz birinci katta, merdivenin yanındaki odayı kendisine yazıhane yapmıştı. Büyük bir sabır ve tevekkülle müşteri bekliyordu.

Aradan iki ay geçmişti... Bir gün yolda rasgeldim; omuzları düşük, yüzü solgun, tavırları yorgundu

— Pansiyonculuk nasıl? diye sordum. İşler yolunda mı bari?

Şapkasını geri itti. Uzun uzun içini çekerek göğüs geçirdi:

— Kahrolsun! dedi. Pansiyonculuk beni mahvetti.

— Aman, neden?

— Nedeni var mı? Odaların hepsi boş... Koskoca pansiyon suyu çekilmiş değirmen gibi...

Şaşırmış kalmıştım:

— Müşteri gelmiyor mu? Sana boykot mu ettiler?

— Bir kahveye girelim... Ayakta söyliyemiyeceğim.. Dermanım kesilecek, kaldırımın üstüne yığılıvereceğim!

Bir kahveye girdik; sade kahve ısmarladı; şapkasını masanın üzerine attı:

— Bu ne dertmiş, canım! Müşteri, gelmesine geliyor, geliyor ama, her gelen müşteriyi de pansiyona alabilir misin? Gelenlere evvelâ şunları soruyorum: Evli misiniz, bekâr mısınız? Ailenizle aranız açık mı? Niçin pansiyonda oturmak istiyorsunuz? Kumar oynar mısınız? İçki içer misiniz? Toto oynar mısınız? Borcunuz var mı? Niçin ve ne suretle borç ettiniz? Yemekleri lokantada mı yersiniz? Yoksa pansiyona mı getirtmek niyetindesiniz? Akşamları kaçta yatar, kaçta kalkarsınız?

Dayanamadım, sözünü kestim.

— Hazret, bu ne kadar sual?

— Elbette sorarım. Evli adam ne diye pansiyon tutar? Evden kaçmak için elbette bir sebep vardır. İster misin, karısı, kaynanası, kavga etmeğe pansiyona gelsinler? Haydi sana bir rezalet! Pansiyonumun namının iki paralık olmasını ister miyim? Ailesi ile arası açıksa, demek ki huysuz, geçimsiz bir adam... O-da komşulariyle kavga çıkaracağına hiç şüphe yok. Bekârlık da yaşa göre tetkik edilir bir meseledir... Yaşlı ise, o zamana kadar neye evlenmemiş? Gizli bir illeti, tuhaf bir kusuru mu var, ben bilir miyim? Tam evlenme çağında da evlenme fikrinde değilse, züğürt demektir. Züğürt adamı pansiyonuma alır da başıma belâ eder miyim?. Sonra bir adam niçin pansiyon tutmak ister? Kendisine bakılsın diye ise, el adamı ne kadar bakar? Evlensin!. Kumarbazdan hayır gelmez. Aylık mı, gündelik mi, ne alıyorsa, bir günde, bir gecede kumara verir; sen, artık pansiyon aylığını bekle... Sarhoştan korkarım, yangın çıkarır, gürültü eder... Toto oynıyanların çoğu züğürt, hayalle yaşayan kimseler... Hayatını talihe bağlıyan bir adamla ben uğraşamam... Borcu olan adamı, büsbütün bırak... Hesabını kitabını bilmiyor demektir. Sonra neye borçlandı? Batakçıyı pansiyonuma sokar mıyım?. Yemekleri lokantada yiyenlerin ekseriyetle mideleri bozulur, hastalanılar. Benim pansiyonum guruba hastanesi mi? İster misin bir de ölüversin? Pansiyonumu karantinaya koysunlar, eşyaları ütülesinler! Pansiyondan hayır kalır mı? Pansiyona yemek getirtemem doğrusu! Yemekler dökülür, yerler kir, yağ içinde kalır. Sonra yemek artıklarından pansiyona kediler dadanır, fareler cirit oynar... Akşamları erkenden yatanlar, oda komşularından şikâyet edeceklerdir. Geç yatanlar için de tehlike aynı... Sabahleyin erken, yahut geç kalkanlar için de öyle... Rica ederim, ben işimi gücümü bırakayım da pansiyonun asayişi, inzibatı ile mi uğraşayım? Suallerimi dinliyen, cevap vermedi, kapıyı çekip gitti!.

— Peki suallerine muvafık cevap veren bir tek kişi de çıkmadı mı?

— Biri geldi, evli idim, karım öldü, şimdi bekârım, dedi ve devam etti: Aile, akraba namına kimsem yok. Pansiyonda bakılmak istemem, ben, her işimi kendim görürüm. İçki kullanmam .Kimseye on para borcum yoktur. Her gün iki küçük tuzlu francala yerim, o kadar. Akşamları erkenden yatağıma girerim, elektriği söndürürüm, saatlerce uyku tutmaz, öyle yatarım! Bir kere de uyudum mu top atsalar duymam!

Ellerimi çırptım:

— İşte tam, istediğin müşteri!. Onu kabul ettin mi?

Timur Titiz homurdanıyordu:

— Hayır... Verdiği cevaplar, bana şüpheli göründü!. Nezaketle atlattım!

Şeytançekici

Hangisi ile Evlenirsiniz?

— 9 —

Bayan Nurfiliz

Zengin bir ailenin tek kızı. Amerikan Kolejini bitirmiştir. Eh, hem zengin. hem tek evlât, hem de Amerikan Koleji bir araya gelince güzelimizin biraz kaprisli, biraz güç kız olduğu anlaşılır... Ama duygudur, ama kültürlüdür, ama iyi kalplidir. Edebiyatı ve batı müziğini sever. Güzel giyinir. Boy 1,69.. kilo 59... saçlar siyah, gözler yeşil, ten fildişi...

NOT : Yarışmamız gelecek sayımızda bitiyor. Neşredeceğimiz resimler 10 tanedir. Okuyucularımızdan müsabaka tamamlanmadan göndermemelerini rica ederiz.

※

Evin meziyetleri!

Ev sahibi satılık evini gezen bir müşteriye:

— Evimin meziyeti bir, değil ki... Meselâ o kadar rutubetlidir ki, duvarlarından zırıl zırıl su akar.

Müşteri:

— Allah Allah... Duvarlarından su akmanın da bir ev için meziyet olduğunu şimdi işitiyorum!

Ev sahibi mağrur bir tavırla:

— Elbet meziyet... Öyle kav gibi kupkuru evlere benzer mi ya?.. Yangına karşı sigorta ettirmez, her sene avuç dolusu para vermekten kurtulursunuz!

※

İçten geçen!

Bir toplantıda K. arkadaşı F. ye sordu:

— Ayten nerede?

— Kızdı, gitti!

— Neden?

— Konuşuyorduk. Bir aralık ne düşündüğümü sordu. «Seni» dedim. «İyi mi, fena mı?» «Sen beni nasıl düşünürsen öyle!» dedim. kızdı gitti.

※

Mesele!

İki kafadar arasında:

— Konturat bitti, ev sahibiyle ne yapacağım bilmem!

— Fazla mı istiyor?..

— Evet, geçen seneki şeraite razı olmuyor!

— Fena havadis.. Geçen sene ne vermiştin?

— Hiç!..

※

Taksit!

Gazeteden geç vakit eve dönen Yalçın'ın önüne bir serseri çıkar:

— Haydi bakayım uçlan paraları..

Yalçın ceplerini karıştırır:

— Sana şimdi on lira vereyim. Şu sırada fazla sıkıntıdayım. Üst tarafını beş taksitte versem olmaz mı?

GÜLLER ve DİKENLER

Aşk, zamanı unutturur; zaman da aşkı!

★

Aşkın gözü kördür. Dostluğun gözü kapalıdır!

★

Herkesin dostu olan hiç kimsenin dostu değildir!

★

Zaman, dostluğun dostu; aşkın düşmanıdır.

★

Aşk, ıztırabdır. Aşksızlık, ölüm!

★

Aşk, bazan dostlukla başlar ve ekseriya dostlukla biter.

★

Kalbin hâfızası dimağdan kuvvetlidir.

★

Dostluk, iki kişi arasında bir (=) eşitlik çizgisidir.

★

Iztırabın öldüremediği insanları saadet öldürür!

★

Mes'ud hayat yoktur. Mes'ud günler vardır!

★

İnsanın düşmanı mes'ud gününde belli olur!

★

Ağlamamış göz, dünyayı iyi göremez!

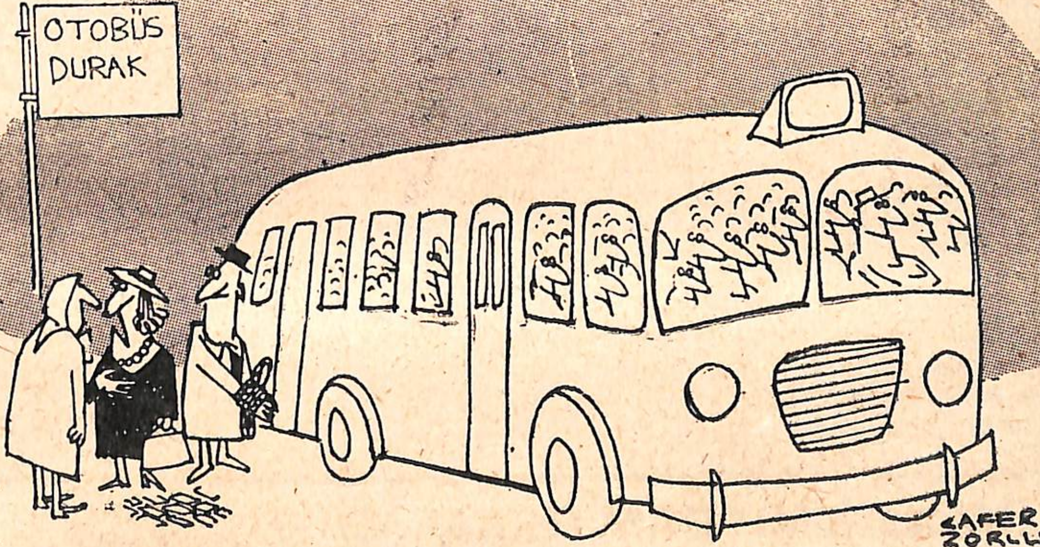
★

Göz yaşı, en bayağı insana bile asalet verir.

Kahvehanelerde kitaplık bulundurulacak. (Gazeteler)

— Buyur abicim, cilt biiir, şekerli biiiir!...

— Ne yapayım kardeş, otobüse binince elleri rahat durmuyor!

Beklemek lâzım!

Kadın, yeni tanıştığı erkeğe:

— Genç kızken çok çirkindim.... Şimdi yavaş yavaş güzelleşiyorum.

— Herhalde bir kaç sene daha beklemeniz lâzım!..

Bir aceleci kadın!

Sokağa hazırlanan karı koca arasında:

— Haydi, güzelim, biraz acele et..

— İki saattir acele ediyorum, görmüyor musun?..

Kulaklar!

Geçenlerde bir bakkalda Bay M. Bay F. in kulaklarının büyüklüğü ile alay ediyordu. Bay F. kızdı:

— Evet azizim, dedi, kulaklarım bir insan için çok büyük sayılır. Fakat seninkiler de bir eşek için çok küçüktür.

Sıkıntı!

İki kadın arasında:

— Son günlerde kocamın çok canı sıkılıyor.

— Başında bir kadın belâsı olmasın?. Böyle bir şey var mı?

— Var ya, ben!

Sigorta!

Mişon, ortağına seslendi:

— Salamon!

— Ne var?

— Evi sigorta ettirdin mi?

— Ettirdim.

— Şimdi yanarsa ne ulur?

— Altı ay hapis ulurum!

KAÇINCI?

Genç kız, delikanlının boynuna sarıldı:

— Erolcuğum, demin seni Tahir diye çağırdığım için darılmadın ya?

— Darılmadım amma benim ismim Turhan!

ARTİSTLERE MASAJ!

Adı lâzım değil, eski sporcularımızdan biri parasız kalmıştı. Pariste meşhur bir gece kulübünün müdürlüğüne müracaat eder:

— Efendim, der, ben masaj mütehassısıyım. San'atımda fevkalâde ustayım!

— Pek âlâ, memnun oldum... Buraya müracaatınızın sebebini sorabilir miyim?

— Ayda seksen bin franga müessesenizde çalışan artistlere masaj yapmağa talibim kabul eder misiniz?

Müdür, alaylı bir gülüşle cevap verir:

— Seksen bin frangı peşin verirseniz derhal başlayabilirsiniz!.

YAZISIZ!

— 1926 da Mersinde doğdum. Renklerden maviyi, çiçeklerden menekşeyi severim. Hay Allah gazeteciyim dediniz de hep bunları soruyorlar diye anlatıyordum. Fıkra mı?

Âtıf YILMAZ

Dolap!

Adamın biri yolda giden kendi halinde namuslu bir kadına takılır. Kadın ne yaptıysa adamdan kurtulamaz. Başka çare kalmayınca güler yüz gösterir. Konuşurlar, adama akşama kendisini evde beklediğini söyler.

Bu yılışık çapkın ummadığı davetten memnun. Güzelce hazırlanır. Kadın kendisini kapıda güler yüzle karşılar. İçerde iki kişilik sofra hazırdır. Tam kadehlere içki koyarken kapı çalınır. Kadın pencereden baktıktan sonra:

— Eyvah! Kocam diye bağırır. Hemen girin şu dolaba... Sonra da üstünden kitler:

— Anahtar bendedir, rahat edin, deyip aşağı iner, sokak kapısını açar.

Dolapta, perişan bir halde, nefesini güç zapteden adam şu konuşmayı dinler:

— Niçin kapıyı geç açtın?

— Şey... kocacığım... Elimi yıkıyordum da...

— Bu çiçekler buraya nereden geldi? Bu kadehler ne? İki kadeh!... İçki dolu!... Burada kim var?

— Söyliyeceğim... Fakat bir şartla... Soğukkanlılığını muhafaza edeceksin ve katiyen sözümü kesmiyeceksin...

— Sana «çabuk söyle» diyorum.

— Bu tarzda konuşursan, bir şey söylemem. Tekrar ediyorum, sözümü kesmiyeceksen ve soğukkanlı dinliyeceksen...

— Peki, kesmeden dinleyeceğim!

— Öyleyse mesele şu: Geçen gün yolda gidiyordum. Yılışık, yapışkan bir adam, bana musallat oldu. Her ne yaptımsa başımdan defedemedim... «Şuna bir ders vereyim de ömrünce unutmasın!» dedim.

— Öyle küstahlara ders vermek benim vazifemdir. Bana niçin... derken, kadın kocasının sözünü keser:

— Yook, peşin konuştuk. Sonuna kadar soğukkanlılıkla dinliyeceksin. Sonra adam: «Sizinle samimi birkaç saat geçiremez miyiz?» demez mi?

— Vay! «Samimi birkaç saat» ha?

— Anlaşmayı bozma. Dinle; bu akşam buraya gelmesini ve evimde görüşmemizi söyledim. Sırnaşık herif, şu çiçekleri alarak, tam saatinde geldi. İçeri aldım...

— Ne! Nerede bu namussuz, alçak. Sen onu nasıl içeri alabiliyorsun? Demek bu kadehin biri onundu ha! diye yerinden fırlarken:

— Yoook, öyleyse kesiyorum. Ya sen susacaksın, ya ben susacağım.

— Beni öldüreceksin söyle!

— Ha nerede kalmıştık? İçeri adım, seninki şu köşeye kurıldu, kadehin dibine yerden kesti, çat kapı sen geldin.

— Demek bu herif evin içinde? Söyle, dayanamıyorum.

— Evet dolapta, anahtar da işte. Ne yapacaksan yap.

Dolaptaki adam korkudan ecel terleri dökerken, kadının kocası fırtına gibi dolaba yaklaşmış kapağını açmak üzeredir. Kadın bu anda bir kahkaha atarak:

— Lâdes, diye bağırır.

Adam şaşkınlık içinde anahtarı bırakıp karısına döner:

— Bir lâdes için bu da yapılır mı yani. Öfke ile kapıdan çıkıp gider.

Kadın muzaffer bir eda ile dolabı açar.

— Artık, der, gidebilirsiniz. Vazifeniz tamam.

— Nur, benim asıl adımdır. Film çevirmeye başlayınca Nurhan adını da kullanmaya başladım!

Nurhan NUR

Gelin!...

İkinci Dünya Savaşında, Amerikan hastanesinde çalışan hemşirelerden biri, bir hastaya âşık olmuştu. Hasta asker iyi olunca, evlenmiye karar verdiler. Düğün günü, hemşire her zamanki kıyafeti yerine bir gelincik giymişti.

Törenden sonra damat, misafirlere dönerek:

— Ne sevimli, değil mi? diye sordu.. Üzerine bir elbise giymiş olarak kendisini ilk defa görüyorum!

Gelin de arkadaşlarına:

— Ne yakışıklı değil mi? diyordu. Pijamadan gayri bir şey giymemiş olarak kendisini ilk defa görüyorum.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Az kalsın!

Vaktiyle Nasrettin Hoca, ağırca bir cürüm işler. Bu cürümden ötürü Hoca mahkeme

edilir. Neticede mahkeme, Hocanın idamına karar verir.

Hüküm kesinleşince infaza girişilir. Bütün hazırlıklar ikmâl edildikten sonra Hocayı darağacının altına getirirler. Hüküm kendisine anlatılır. Hoca'dan son arzusu sorulur. Hiç bir şey söylemez. Söylemez amma ip te boynuna geçirilir. Ayaklarından sandalye alınınca, Hoca feryadı basar. Bu feryat üzerine orada bulunanlar merak eder, Hoca hemen ipten aşağıya indirilir.

Hoca, nefesi kesik kesik:

— Bir daha böyle halt etmeyin, az kalsın boğuluyordum, der.

Sabahattin DİNÇER

*

Asıl baba!

Sabahattin Bey, çıkmış olduğu seyahatten bir akşam geç vakit sürpriz yaparak dönmüştü. Karısı mutfakta bir yorgunluk kahvesi hazırlamakla meşguldü. Sabahattin Bey, oğluna:

— Beni özledin mi?... diye sorunca küçük Ali:

— Özlememe fırsat kalmadı ki... Annem bana hep asıl babamdan bahsetti, dedi.

Yıldırımla vurulmuşa dönen Sabahattin Bey öfkeyle mutbağa giderken; küçük te süt dökmüş kediler gibi bir köşeye sindi.

Sabahattin Bey karısına:

— Leylâ, dedi, bak çocuk «Annem asıl babamdan bahsetti.» diyor. Bu ne demek?..

Leylâ sendeler gibi oldu. Fakat derhal kendisini toplayıp hafif bir kahkaha attıktan sonra:

— Ayol, dedi, ben senden bahsederken hep asil baban derdim. O da asıl baba anlamış. Bunda telâş edecek, kuşkulanacak ne var?...

Sabahattin Bey ikna olmuştu. Odaya döndü. Bir köşeye sinmiş bulunan küçük Ali'yi kucakladı. Onu okşıyarak:

— Evet... Oğlum, dedi, sen asil babanla övünebilirsin. O dünyanın en iyi babalarındandır.

Ali sevinçle babasının kucağından yere atladı:

— Ya... Demek sen de asıl babamı beğeniyorsun.

Sabahattin Beyin «Evet» dercesine başını sallaması üzerine küçük Ali:

— O halde saklanmasına ne lüzum var?

Diyerek yanda bulunan karyolanın altına eğilerek seslendi:

— Asıl babam, dedi, çık, çık. Seni annem de seviyor, babam da seviyor. Saklanmana lüzum yok.

Hikmet AYDINGÜLER

KOMİSER OSMAN

23

TURHAN SELÇUK

TOPUZ ALİ, NAZİFİN KAHVESİNDE, BİR KÖŞEDE ETRAFI SEYREDEN VE YALNIZ BAŞINA OTURAN TOZKOPARANI, SOHBET İÇİN DAHA MÜSAİT DURUMDA GÖREREK YANINA OTURUR...

SÖYLENENLERE GÖRE BURAYA EKSERİ KABADAYILAR UĞRARMIŞ.

ÖYLEDİR... SEN DE ONLARDAN BİRİ MİSİN YOKSA?

HADDİMİZE Mİ.. HİÇ BİRİNİ TANIMAM... YENİBAHÇELİYİ BİLE..

CAN SIKICI BİR GECE... GAYRETLERİM BOŞA GİTTİ GALİBA.. SAKIN YENİBAHÇELİ BİRŞEYLER DUYMUŞ OLMASIN

O DA GELİR Mİ BURAYA?

NE YAPACAKSIN YENİBAHÇELİYİ?. POLİSİN ONU ARADIĞINI BİLMİYOR MUSUN?

BİLMEZ OLUR MUYUM, BUGÜN BULDUĞUM ŞU KÂĞIDA BAK HELE!. TİLKİ MUSTAFA YAZMIŞ. GALATA KARAKOLU CİVARINDA GÖZÜME İLİŞTİ..

HIIIM... CİBALIKAPILI OSMAN KOMİSERMİŞ HA!. HERİF DE BURADA. SEN GEL BENİMLE!.

ALLAH GÖNDERDİ SENİ BANA. ÖNDEN YÜRÜ!. YENİBAHÇELİYE GİDECEĞİZ. YALNIZ ÇENENİ TUTMASINI BİL

MERAK ETME. BEN YALNIZ PARAYI DÜŞÜNÜYORUM.

ÜFFF BE!.. NE ADAM!.. İNSAN BUNUN GÖLGESİNDEN BİLE KORKAR.

BU ADAM TİLKİ MUSTAFANIN MEKTUBUNU GETİRDİ. OSMAN POLİSTENMİŞ.

SAÇMALAMA!.. BU HERİFİ NE DİYE TAKTIN ARKANA

KİM OLDUĞUNU NE BİLİYORSUN?.. BELKİ DE POLİS OLAN BUDUR. VER BAKAYIM ŞU MEKTUBU!..

!!

DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 4 —

— Mösyö Pio Pis, aksine pekâlâ hatırlıyorum.

Pio kendinden geçerek:

— Ya! demek öyle ha! dedi; tanımak artık boşuna bir söz değildir; aradan bunca zaman geçtikten sonra iyilikleri hatırlayan ve kenlerine iyilik edenleri, karanlıkta bile tanıyan insanlar vardır ama.

Pio Pis iyi yürekli bir insandı. Üstelik şairdi ve delice Clotilde Troll'e tutkundu.

Ama şimdi daha fazla gecikmek olmaz. Artık küçük salonun kapısını kimse çalmadı.

— III —

Filimario Dublè Settembre ve Pis gibi solda sıfır iki insanı manevraya sürüklemiş olmayı bilhassa kötü buluyordu. Clotilde işte tam bu noktada ölçüyü kaçırmıştı.

Filimario uzun ve geniş olmayan kamarasında sinirli sinirli üç aşağı, beş yukarı dolaşmağa başladı ki bu dolaşma onu, pek gülünç olmaktan başka, kan-ter içinde de bırakıyordu. Demek küçük bir kaz, Filimario Dublè'nin sükûnetini bozmuştu da bizim tığ gibi delikanlımız, bu sudan mesele karşısında aklını başına devşirdiğinde, sükûneti de onu öylece ve çaresizce bırakmıştı.

Konu pek büyük önem taşıyordu: tanıdığında kendisine bilmediği oranda ilgisiz görünen bir Clotilde, güçle hayatına girmiş ve birdenbire Nevaslippe'in yeni salon zenginlerini eğlendirmek için Filimario'yu basit bir muziplik konusu etmişti.

Filimario

— Dönüşümde, matmazel Clotilde Troll'ü bir güzel ıslayacağım, diye karar verdi.

Ama bu karar, ona hemen gülünç geldi. Her şeyden önce bir Dublè, bir kadına dayak atma lüksünü gösteremezdi; hem sonra dönüşünde, besbelli düşünecek başka konusu olacaktı: Ya iş araması ya da mirasa konması gerekecekti, — iki rahmetin biri. Çalışmak, işi başından aşkın bir Dublè'nin yeryüzüne kibarlığa yakışmayan manzara sunması demekti; mirasa konmak ise, yirmi dört yıllık, bayatlamış bir Hintyağı şişesini gövdeye indiren bir Dublè'nin dünyaya terbiyeye uymayan manzara sunması demekti. İşin içinden çıkmak imkânsız olduğundan, Filimario karar vermemeğe karar verdi. Şimdilik, kaz kafalı bir aptal kadının kendisini tefe koyduğunu unutmamak esastı. Duruma ve kaderinin — Clotilde'in bileceği üzere — kendisine kara talihli arkadaşlar olarak sunmuş bulunduğu aklı kıt adamlara hâkim olmak için yeniden sükûnetini bulması gerekiyordu.

Akşam, küçük salona girdiğinde Filimario bal gibi sıkıntısının üstesinden gelmişti. Büyük yemek boyunca gerçekten senli benli davrandı. Kahve içilirken, Settembre düpedüz şaşkın bir halle ayağa kalktı:

— Mösyö, dedi, kader madem bu şaşırtıcı durumda bize Filimario Dublè ile aynı yolun yolcusu olma şerefini bahşediyor, ev artık bir karara varmak düşüncesi beni iyice üzdüğü için, Pio Pis'yi de çok daha fazla zora soktuğu için, bundan böyle isteğinize uyacağız ve size «başkanımız» diyeceğiz.

Filimario heyecanlandı. Memnun memnun:

— Doğru, dedi. Hiç tartışma yapmadan, bir tek kişinin emirlerini baş tacı ederek yanılmak, incir çekirdeğini doldurmayan ağız dalaşmalariyle zaman ve enerji kaybettikten sonra bir başına yanılmaktan daha iyidir.

Filimario, kahvesini bitirince kaptanı çağırttı.

Settembre ile Pis'ye:

— Bakalım, dedi, bizi neyin beklediğini öğrenmek kabil mi, değil mi, dedi, arkadaşları da bunu doğruladılar.

Deniz adamı içeri girdi.

Filimario sözü açtı:

— Kaptan, dedi, bizi çıkarıp bırakmak zorunda olduğunuz yerin acaba adını öğrenmek kabil mi?

Kaptan:

— Elbette, diye karşılık verdi. Sizleri Bess adasında karaya çıkarmağa emir aldım, artık evdeki pazarlık çarşıya uyarsa, sizleri bu Bess adasında karaya çıkaracağım.

Filimario dişlerini gıcırdatmadan gülümsedi.

— Anlaşıldı, dedi. Sevgili matmazel Troll bize karşı en derin saygılarla iş görüyor, yazlığa çıkmamıza da hiç yoktan dikkat gösteriyor. Yanılmıyorsam, Bess adası, Atlantik'te kaybolup gitmiş, gerçekten ıssız, olanca trafikten uzak, küçük bir yerdir. Ümit ederim ki nezaketiniz gereğince bize, Robinson Crusoe'nin izlerinde yürümemizi sağlamak üzere şemsiyelerle silâhlar da bulmuşsunuzdur.

Kaptan başını salladı.

— Ada şüphesiz insanla dolu filân değildir, çevrelerinden artık hiç bir deniz hattı da geçmez, ama Matmazel işte burada güzel bir villâ yaptırdı da geçen yıl üç ay kaldı içinde. Bundan başka, efendiler arzu ederlerse, kendilerine uşak olarak bir denizci bırakabilirim.

Filimario kabul etti; bundan sonra da matmazel Troll'ün vahşî koylardan ve köklerden mi besleneceklerine karar verip vermediğini sordu

Kaptan:

— Her şey önceden düşünülmüştür, dedi. Sizlere iki aylık yiyecek sağlıyacağım. Villânın mahzenleri şimdiden şaraplarla ve içkilerle doludur, konserveler de caba. İki ay sonra gelir, sizlere gene yiyecek getiririm.

Filimario en büyük sükûnetle:

— Bu böyle ne zamana kadar sürüp gidecek? diye sordu.

Fakat kaptan iki cikli bir işaret yaptı.

— Bunu artık Tanrı ile matmazel Troll bilir.

Filimario alaylı alaylı:

— Şuna matmazel Troll deseniz daha iyi edersiniz. Şüphesiz Ulu Tanrı hesapta değil. Hesapta olsaydı, böyle bir oyuna engel olacağını düşünebilirdim.

Kaptan kapının eşiğinde:

— Ulu Tanrı matmazel Troll'ün kalkıp herkesi eğlendirmesine izin verdiyse, gözlerini insanların çoğuna kapamağa hazırdır demektir bu, diye kesip attı.

★

Yat, bir tayf gibi ak, çarşaf gibi dümdüz denizi yarıyor ve ay günlük dolanımında elmaslar gibi parlıyordu.

Saat sabahın ikisinde, bir ses Filimario'nun adını ünledi ve Filimario yatağından sıçradı. Bu Settembre'dı.

Settembre:

— Özür dilerim, dedi, sizce acaba, endişe edilecek bir şey var mı?

Filimario yatağa gene boylu boyunca uzanarak ve başını yastığın altına sokarak:

— Yok, diye karşılık verdi.

Settembre:

— Teşekkür ederim diye homurdandı.

Ve gidip, gönlü rahat uyudu.

— IV —

Filimario, ertesi günü Clotilde'den nefret etmekle geçirdi. Gecenin bir bölümünü de gene bu işe verdi, artık ertesi sabah uykudan uyanır uyanmaz, kadına iyice kin duyabiliyordu. Yolculuğun üçüncü günü, pek kolayca kinden hakarete geçti ve nihayet dördüncü gün, durumunu düşünüp taşınmak için yeter derecede bir iç rahatlığına kavuşmuştu: Tuzağa düşecek verde, ya Nevaslippe'de olsaydı, başına ne işler gelecekti?

Sonuçta —bilmek zorunda idi— oynak Clotilde onu belâlı bir durumdan kurtarmış ve hiçbir şey kaybetmiyeceği bir sergüzeşte sürüklemişti.

Filimario, yolculuğun dördüncü gününü fazla olarak Clotilde'in durumunu da düşünmekle geçirdi. Üstelik adı geçen kadını unutmak için en aşırı çabalar da gösterdi. Sonuçta, kadın ona gene vız geliyordu. Durumun incelenmesinin üstün hiç bir yönü yoktu: Gelecek, yürek yakıcı bir bilmece gibi görünüyordu. Yarın ne olacağını şimdi bilmemek fena değildir.

Beşinci gün Filimario, doğrudan doğruya kendi yaratılışı üzerinde kafa yorma imkânları gibi sigaraları da tükenince, Settembre ile Pio Pis'nin varlığını hatırladı. Bu dört gün içinde iki bahtsız acınacak bir hayat sürmüşlerdi; denize bakmak, sigara içmek ve kaptanla içli konuşmalar yapmakla sınırlanmışlardı. Ancak dördüncü günün akşamına doğru Settembre, nihayet ciddî bir iş bulmuştu. Daha doğrusu ona, tesadüf yardım etmişti iyice. Settembre, kaptanla yaptığı o ıvır zıvır düşünce tartışmalarından birinde, cebinden birdenbire zarları çıkarmış ve bir saat zinciri ya da bir anahtar destesi ile oynar gibi hemen oynamağa başlamıştı. Kaptan da ağzının suyu akarak ona bakmıştı.

★

Kaptan çok acınacak bir durumda bulunuyordu: Zarlara içi gidiyordu ama oynayamıyordu. Bir kaptan tayfa ile aşık atamazdı; ama tayfa değildi Settembre.

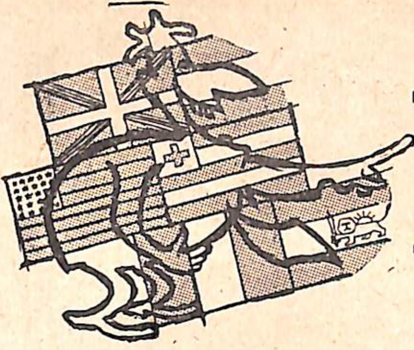
Settembre kaptanın özlem dolu bakışını ve gizli trajedesini anlayabildi mi? Bundan bir hayli pirelendi ve, önüne geçilmez bir esintiye kapılarak, zarları tutup ona uzattı.

Öğleden sonra saat dört sularında oluyordu bu. Ertesi sabah saat dokuzda, Filimario, Settembre ile kaptanı bir masa başına geçmişler ve zar atıyorlar buldu. Settembre arada bir:

— Kaptan, diyordu, yatma zamanı geldi artık; benim, benim uykum var.

Sonu gelmeyen on yedi saatlik oyunda, kaptan her şeyini batırmıştı; cebinde taşıdığı parayı, verilecek altı işlem taksitini, elbiselerini, dürbünü, sekstantı, gemi kâğıtlarını. Sonunda, kendisini tığ-teber bularak, şahsının malı sayılmayan Delfino üzerine de oynamıştı; ama önemi yoktu bunun: Buna oynuyordu işte. Önce bir zincir demetine, derken bir çapaya, derken bir ses borusuna oynadı. Oyunda hemencecik dümene, pusulaya ve gemi direği halatlarına yükseldi.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Diyabet!

Şato alevler içinde yanıyordu. Bir ara dumanlar arasından tatlı bir karamelâ kokusu yükselmeğe başladı. İtfaiyecilerin yanında duran küçük Annie:

— Büyük annem yanıyor dedi; odasından çıkamamış olmalı zavallıcık!..

— Peki, dediler, büyük annen olduğuna nerden hükmettin?

— Çok basit, büyükannemin senelerdir şekeri vardı.

Tımarhanede trencilik!

Tımarhanenin avlusu!.. Deliler ellerini birbirlerinin omuzlarına atmışlar ve uzun bir sıra olup «puf, puf, çif, puf» diyerek trencilik oynuyorlardı.

Onları seyreden tımarhane doktoru, ziyaretine gelen bir arkadaşına:

— Bunların bu hali beni ne kadar yoruyor bilemezsin dedi.

Arkadaşı hak verdi:

— Hakikaten çok acıklı bir manzara!

Hekim itiraz etti:

— Acıklılığa boş ver canım, ama şu lokomotifin dumanı beni öyle öksürtüyor ki!..

Ne modeli?..

Londra'nın barlarından birinde içmekte olan bir adam, bir tane de sigara tellendirmek istedi. Ne yazık ki, hiç sigarası kalmamıştı. Orada oturanlara seslendi:

— Bir sigaraya altı pense veririm!

Kimseden ses seda çıkmadı. Adam fiyatı yükseltti, yükseltti. En sonunda bir sigara için 50 liraya kadar çıktı; hâlâ kimse kılını kıpırdatmıyordu. Sabrı tükenen adamcağız:

— Bana bakın dedi; canım o kadar sigara istiyor ki, bana bir tane sigara verene kapının önüne park ettiğim Rolls Royce'umu veririm!

Bunun üzerine masaların birinden, tembel bir ses sordu:

— Rolls Royce kaç modeli?..

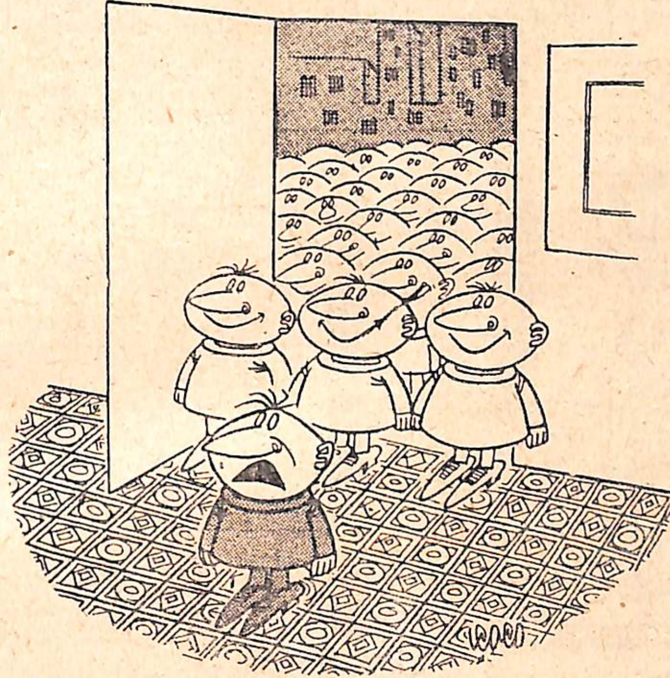
Hazırlık!

Hanım, hizmetçiye seslendi:

— Mary, eğer Mösyö yemeğe iki-üç arkadaşını daha getirirse iyice hazır mısın?

Mary cevap verdi:

— Tamamiyle madam; bavullarımın hepsini yerleştirdim!

— Anneciğim, birkaç arkadaşımı getirdim, televizyon seyredeceğiz!

MARK TWAİN'DEN SEÇMELER

Âdem insandı; bu da her şeyi izaha yeter! Elmayı elma olduğu için değil, yasak olduğu için istedi. Hata, yılanı yasak etmemekte, yoksa Âdem yılanı yiyecekti...

★

Hayatın ne olduğunu anlıyacak kadar uzun yaşıyanlar, velinimetimiz Âdeme ne kadar minnettar olduğumuzu görebilir. O, dünyaya ölümü getirmişti.

★

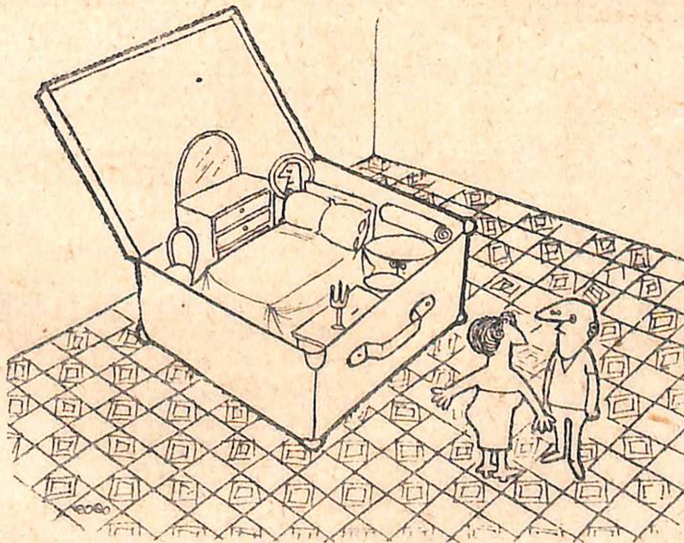
Öyle bir hayat geçirmeğe çalışalım ki, öldüğümüz zaman, mezarcı bile üzülsün!

★

Niçin bir çocuk doğunca sevinir, biri ölünce üzülürüz? Bahis konusu biz olmadığımız için mi?

★

Öfkelenirsen dörde kadar say, çok öfkelenirsen küfret!

Seyahat hazırlığı

— Kocacığım, bütün eşyayı büyük bir valize koy dememiş mi idin?...

Ölçü!

Sütçü dükkânına giren adam:

— Bana dedi; bir kilo süt verir misiniz?

Sütçü:

— Mösyö, diye cevap verdi; sürt tartılmaz, ölçülür!

Adamcağız hatasını kabul etti:

— Haklısınız, ne sersemim! Bana bir metre süt verin o halde!..

İzin günü!

M. Durand karısı ile anlaşmıştı; her çarşambayı dışarda geçirebilecekti. Yani çarşamba geceleri Durand'ın izin geceleri idi. İşte böyle bir çarşamba giden Durand, tam beş yıl geri gelmedi. Beş yıl sonra günlerden bir gün çıkageldi ve kendisini sadakatle bekleyen karısına kavuştu.

Çok sevinçli olan karısı, ilk helecanları yatıştıktan sonra, telefona sarılmıştı ki, Durand sordu:

— Nereye telefon ediyorsun karıcığım?

— Komşulara sevgilim; senin dönüşün şerefine bu gece bir parti verip hepsini çağıracağım.

Durand öfkeyle bağırdı:

— Nee!.. Bugün çarşamba olduğunu unuttun galiba; zaten haftada bir gecem var...

Dilenciler!

Merhametli madam yol kenarındaki kör dilenciye yüz frank verdi. Dilenci parayı muayene ettikten sonra:

— Pardon madam dedi; bu para sahte!

Kadıncağız biraz şaşırdı:

— Olabilir; başka bir yüz frank vereyim size! Fakat kuzum mademki körsünüz, paranın sahteliğini nasıl anladınız?

Bu soru üzerine dilenci itiraf etti:

— Ben kör değilim madam; kör arkadaşın yerine bugünlük bakıyorum da.. Ben sağır ve dilsizim!

Kadıncağız aptallaşmıştı:

— İmkânsız diye bağırdı; peki kör arkadaşınız nerede?

Cevap şu oldu:

— Sinemada madam!..

Kadın mantığı!

— Şekerim, yılbaşı hediyesi olarak bir İsviçre seyahati mi istersin, yoksa bir kürk mü?

— Doğrusu İsviçre seyahatı yapılmalı hayatım; zira kürkler orada çok ucuzmuş!

Dünya

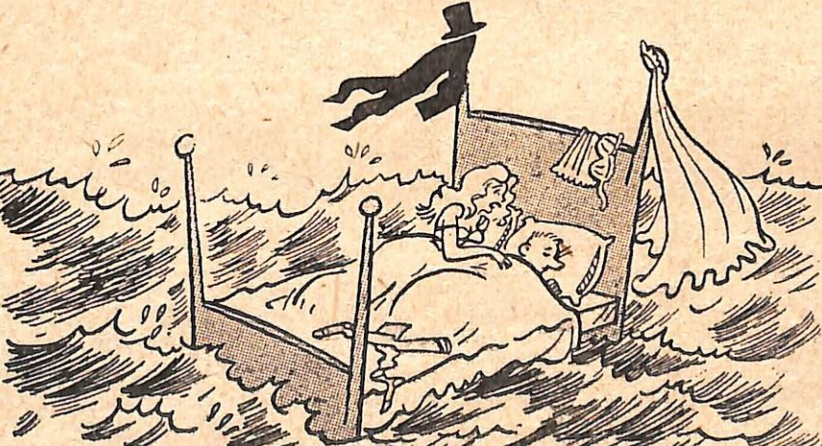
Karikatürleri

—ACABA HANGİMİZ İÇİN DÖVÜŞÜYORLAR?

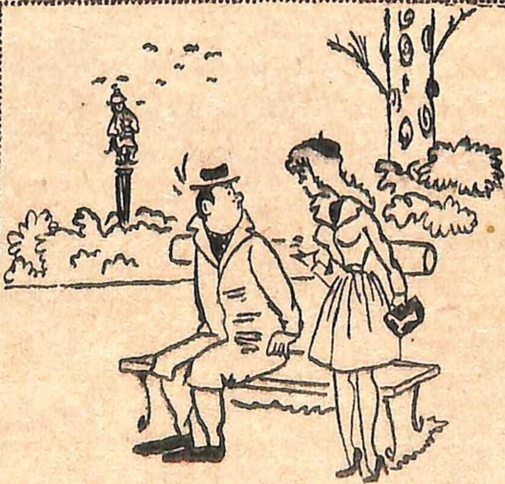
DOKTOR— YATAK ODAM SICAK, GELİN SİZİ ORADA MUAYENE EDEYİM...

—CORC KORKUYORUM, GEMİ ÇOK SALLANIYOR...

GELİN— SENİN NEYİNİ BEĞENDİM, BİLMİYORUM. NE YEMEK PİŞİRMESİNİ BİLİYORSUN, NE DİKİŞ DİKMESİNİ!

—ÜŞÜDÜM... BİR KÜRKÜM OLSAYDI DAHA ÇOK OTURURDUM!

—HAYDİ ARTIK ÜZÜLME, DOKTOR İKİ GÜNE KADAR EVE DÖNECEĞİNİ SÖYLEDİ...
—İŞTE BENİ DE ÜZEN BU YA...

Sinema 1961

Her Sayıda

Okuyucularına bedava radyo, büyük ciltli romanlar dağıtıyor.

Büyük Renkli ilâve

İki nefis Resimli Roman

Sinema 1961

En güzel sinama Dergisidir.

SOĞUK ALGINLIĞINA VE BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

FAYDALIDIR

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

GÖÇ — Bizim Gençliğimizin, Bizim aşkımızın Romanı — GÖÇ

YAZAN:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

GÖÇ — Pek Yakında Çıkıyor. — GÖÇ

Fiatı 5 Lira

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

Akbaba

— İşte benim en iyi arkadaşım... Ağzı var, dili yok !..

— Il Travaso —